

АЛФРЕД ДЪО ВИНИ СМЪРТТА НА ВЪЛКА

Превод от френски: Пенчо Симов, —

chitanka.info

Пламтящата луна бе скрита в сива пара,
 тъй както чезне в дим зарята на пожара,
 и черен бе лесът до хоризонта чак.
 Вървахме ний без шум през нисък храсталак,
 по целия ни път преплетен със тревите,
 и ето — изведнъж видяхме под елхите
 оставена следа от вълчи крак голям.
 Разбрахме, че вълкът е минал скоро там,
 и затаили дъх, слухтахме в тишината,
 пристъпвайки едва. Лесът и равнината
 не трепваха дори; дочувах само аз
 понякога едва един проплакващ глас,
 издаван във нощта от ветропоказател —
 далечен вятър бе стрелката му разклатил;
 край мене всеки дъб, във сянка занемял,
 изглеждаше опрян на лакът и заспал.
 Цареше тишина. Отново се наведе
 най-старият ловец и мястото огледа,
 приведен над пръстта; след малко, дъх стаил,
 той, който никой път до днес не бе грешил,
 със шепот събщи, че е разбрал следите —
 че вълците са два, съвсем наблизо скрити,
 и има при това и две вълчета с тях.
 У всеки мой другар приготвен нож видях;
 блестящите дула на пушките прикрили,
 поехме пак напред със удвоени сили,
 но първите от нас се спряха в своя път
 и две очи видях насреща да блестят:
 на лунна светлина изгриви силуети
 се мяркаха пред нас, в боричкане заети.
 Тъй хрътката дома, пред нашите очи,
 на своя господар се радва и квичи.
 Децата на вълка обаче не скимтяха

и в същата игра съвсем безшумни бяха —
те знаеха: отвъд, зад градските стени,
човекът враг не спи и готви им злини.
Бащата бе нащрек; на малката поляна
вълчицата встрани сред сянка бе простряна,
спокойна — сякаш бе изсечена в гранит,
напомняйки така със гордия си вид
кърмачката на Рем и Ромул всеизвестна.
Вълкът прилекна в миг и погледът му блесна:
той беше заграден отвред със врагове.
Разбрал, че от смъртта не ще се отърве,
подскочи срещу нас и челюстта си склучи,
прегризвайки врата на първото ни куче,
и жертвата си все тъй стискаше със бяс,
макар че с дружен залп прострелян бе от нас,
макар че нож след нож, от всичките посоки,
във неговата плът се врязваха дълбоко.
И кучето до смърт бе стискано така,
догдето се простря в краката на вълка.
Тогава той към нас извърна си очите;
до дръжка бяха чак ножовете забити
и към земята той бе просто прикован
пред черните дула, във кърви цял облян.
Със поглед помътнял отпусна се в тревата,
последна глътка кръв преглъщаше устата —
презрителен и горд, с окървавен език,
затвори той очи, умря без стон и вик.

2

Стоях облегнат аз на пушката, която
изпразнил бях пред миг; да гоня из гората
вълчицата докрай, не исках аз — разбрах,
че в гъсталака чер не бяга тя от страх:
не би останал сам вълкът сред враговете,
ако със нея там не бяха две вълчета —
да ги спаси от смърт, тя беше длъжна днес,
та волно да растат във родния си лес,

3

да не търпят с човек приятелство позорно,
тъй както правят туй животните покорни,
които своя лай продават всеки ден,
за да задоволят ловеца настървен.

3

Уви — помислих аз, — „човек“ е гордо име,
но слабости у нас за жалост много има
и как да се държа в последния си час,
животни, аз сега научих го от вас.
Велико е в света мълчанието само,
униние и страх у него само няма.
Разбрах те аз добре, о, скитнико в нощта,
когато твоят взор пред мене запламтя.
Той казваше ми тъй: „Духът ти да остава
спокоен, мълчалив и да не се смущава,
бъди стоик и горд до крайния предел,
до който стигнах аз — вълкът свободен, смел.
Молбата и плачът са равно недостойни —
преодолявай ти несгоди многобройни,
за своята цел докрай безстрашно се бори
и мълком, като мен, изстрадай и умри.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.